

Κώστας Χ. Πασχάλης

Η εκλογή Τσίπρα συνιστά το μεγάλο στοιχείο για τον ευρύτερο χώρο της Ανανεωτικής Αριστεράς

Δύο εβδομάδες πριν, στον ίδιο ακριβώς χώρο, σχολιάζοντας τα τεκταινόμενα στον χώρο του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ μ' αφορμή τις προσυνεδριακές διαδικασίες για την ανάδειξη του νέου προέδρου του κόμματος, γράφαμε μεταξύ άλλων και τα παρακάτω:

...Γύρω από το πρόσωπο του Τσίπρα (του ενός εκ των δύο διεκδικητών) αρθρώνεται με δυναμικό τρόπο η ανάγκη έκφρασης μιας νέας πολιτικής συλλογικότητας που θα ξεπερνά τα στενά (έως ασφυκτικά) όρια του παρελθόντος, διαμορφώνοντας όρους και προϋποθέσεις για να αποτελέσει ο Συνασπισμός (και κατ' επέκταση ο ΣΥΡΙΖΑ) οργανικό κομμάτι του πολιτικού βίου της χώρας μας.□

Κλείναμε δε το κείμενο ως εξής:

Σ' αυτήν λοιπόν την χρονική στιγμή, που οποιαδήποτε ολιγορία μπορεί να οδηγήσει μέχρι και στην αποσύνθεση του πολιτικού μας συστήματος (η φύση «απεχθάνεται» το κενό), οφείλουν οι δυνάμεις που έμειναν αλώβητες, που αρνήθηκαν να μπουν στο παίγνιο των άνομων πολιτικών συναλλαγών, να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να διεκδικήσουν με πειστικό λόγο τη διαμόρφωση ενός νέου πολιτικού τοπίου.

Αυτό ακριβώς το νέο εκφράζει η γενιά του Τσίπρα, αυτή που νοιώθει κατάσαρκα την υποθήκευση του μέλλοντός της. Της οφείλουμε, λοιπόν, μια ευκαιρία, όπως οφείλουμε μια ευκαιρία και στην πολιτική συλλογικότητα μέσα από την οποία εκφράζεται.

Αυτή ακριβώς η ευκαιρία δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να πάει χαμένη. □

Οι εξελίξεις έρχονται με πανηγυρικό τρόπο να ικανοποιήσουν τις προσδοκίες μας. Η υποψηφιότητα του Τσίπρα υποστηρίχθηκε από μια πραγματικά πολύ μεγάλη πλειοψηφία, εκφράζοντας έτσι με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο τη διάθεση των συνέδρων και κατ' ακολουθία των μελών και των ψηφοφόρων, να προχωρήσουν με δυναμικό τρόπο μπροστά παραχωρώντας τα ηνία στις «γενιές του μέλλοντός μας».

Σαφώς βέβαια και δεν πρέπει να πιστέψουμε πως βρέθηκε η «μαγική ράβδος» που θα λύσει μία και διά παντός τα προβλήματα του χώρου, αναδεικνύοντας την Αριστερά σε «πυλώνα» των πολιτικών μας εξελίξεων.

Εξάλλου, θαύματα στην εποχή μας δεν υπάρχουν. Ουδείς περιμένει τον ουρανό να γίνει κόκκινος. Σκυφοί και πνιγμένοι στα άγχη, τις ευθύνες, στις επίπλαστες ανάγκες και στις ανασφάλειες της καθημερινότητας, έχουμε περιορίσει τους ορίζοντες στα όρια του μικρόκοσμού μας.

Όμως η εκλογή αυτή (του Τσίπρα) με ότι σηματοδοτεί, δεν παύει να συνιστά ένα γεγονός υψίστης πολιτικής σημασίας που αξίζει να παρακολουθήσουμε από κοντά.

Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια διαφαίνεται μια ακτίνα αισιοδοξίας που μας επιτρέπει να κρατήσουμε ζωντανή την ελπίδα. Την κρυφή ελπίδα που τρέφουμε στους κόλπους μας, αυτή που θέλει την πολιτική να επιστρέφει όχι ως θλιβερός επαίτης της ματαιοδοξίας μας ή της προσωπικής καταξίωσής και οικονομικής αποκατάστασης, αλλά ως προοπτική αναδιάρθρωσης και ανατροπής των σημερινών ισορροπιών, ως διακύβευμα ενεργούς συμμετοχής και διεκδίκησης, ως ζωντανού βήματος κατάθεσης εναλλακτικών προτάσεων, κινηματικών δράσεων, ριζοσπαστικών θέσεων.

Αυτό, άλλωστε θα πρέπει να είναι και το ζητούμενο σήμερα από την Αριστερά και δι' αυτήν την Αριστερά, που μπορεί να κινηθεί έξω από τα πλαίσια των δογματισμών, των αγκυλώσεων και της ρητορικής ακαμψίας.

Κώστας Χ. Πασχάλης

Η εκλογή Τσίπρα συνιστά το μεγάλο στοίχημα για τον ευρύτερο χώρο της Ανανεωτικής Αριστεράς

Μια είναι η βασική προϋπόθεση που θα πρέπει να ικανοποιηθεί για να μπορέσει να προχωρήσει : Να κερδίσει ξανά την εμπιστοσύνη των πολιτών και για να το πετύχει πρέπει να «ματώσει».

Τα περιθώρια λίγα, αλλά οι απαιτήσεις και οι προσδοκίες μεγάλες. Οποιαδήποτε διάψευση δεν θα είναι ένα απλό πισωγύρισμα αλλά μία ανεπανόρθωτη ζημία, της οποίας το κόστος και τις συνέπειες θα κληθεί να πληρώσει πολύ ακριβά η ίδια η Αριστερά. Ακριβότερα, ίσως, από το τίμημα το οποίο έχει ήδη καταβάλλει τις τελευταίες δύο δεκαετίες.